

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12710>

Un 2017 en la bona direcció, però no suficient

- Actualitat - Comunicats -

Date de mise en ligne : dijous 28 de desembre de 2017

CGTCatalunya.cat

Des de la CGT de Catalunya vam fer, fa aproximadament un any, una crida per incrementar el conflicte sindical al 2017, les vagues i la solidaritat cap a aquestes. Calia trencar el cercle del resistencialisme i això passa inevitablement per l'increment de la pressió i l'acció directa, lluny del model de cessions i acords de despatxos que ens mantenen lligades i sotmeses. Passar a l'ofensiva deixa de ser una consigna buida quan el pols es lliura al carrer, de forma real. Quan fem política tal i com l'entendem nosaltres i amb els nostres mitjans: obrint conflictes i incidint en ells directament, amb les nostres forces.

La feina és un camp de batalla principal de la lluita general contra el capitalisme i els seus múltiples efectes. És només quan aquest se sent assetjat per múltiples fronts, que podem començar a fer valdre els nostres interessos com a classe. Ens agradaria que més activistes socials i persones conscienciades ho tinguéssim més i més present, incrementant la participació al sindicat i, per tant, la força global com a classe treballadora.

Ha estat un any en què gairebé tots els sectors polítics i opinadors ens han criticat per la nostra acció sindical. Si el gener érem uns 'traïdors al procés' per fer vaga a ensenyament contra els pressupostos de continuïtat neoliberal de la Generalitat, la primavera i estiu (amb les diferents vagues a Metro, Bicing, Funicular) vam passar a ser una 'xacra sindical' per cert sector del món dels "comuns". A la tardor, la convocatòria i participació a les vagues generals, en un context de repressió i violència, ens va valdre acusacions de fer-ho per seguidisme del mateix Procés al que, suposadament, havíem estat trait a inicis d'any (déu ser que els drets civils i laborals es defensaven sols i no ho sabíem).

Aquests missatges contradictoris quan provenen d'àmbits polítics són simples actes de propaganda i com a tal han de ser tractats. Mostren, també, que qui els construeix i qui els repeteix té serioses dificultats per entendre que una organització de la classe treballadora, com és la CGT, té una dinàmica autònoma de lluita. Que es val d'ella mateixa i és independent d'institucions i agrupacions polítiques institucionals i els seus interessos. Alhora, també ens indica que la nostra activitat ha sigut prou rellevant com per a que calgués ser atacada, un dia per uns i l'altre per uns altres. I no ens estranya: vam trencar el relat idíl·lic, i fals, del 'pressupostos socials' pactats entre el govern de la Generalitat i la CUP i vam fer vaga a l'ensenyament. Durant els durs i llargs conflictes de Metro, Bicing i Telefèric, les vagues van forçar a l'Ajuntament de Barcelona a cedir a les reivindicacions de les treballadores i van trinxar el discurs antivaga i antiobrer de la seva alcaldessa i l'entorn d'aliances del govern local. La vaga general del 3 d'octubre, sense la participació del sindicalisme dit 'majoritari', ha estat la de major seguiment a Catalunya dels darrers 25 anys.

Però s'han assolit altres victòries: el mateix gener, una vaga d'una setmana a la neteja de la ciutat de la justícia va permetre rescindir el contracte amb la subcontracta i cobrar els endarreriments de nòmines. Igualment la vaga als hospitals del Grup Quirón Salut van obligar a l'empresa, que abans s'havia negat a negociar, concedir millores als i les treballadores. També una llarga vaga ha fet que l'Estat hagi d'assumir una bona part de les reclamacions plantejades pels examinadors de trànsit. Una altra convocatòria va permetre que la plantilla de Transportes Batet cobrés el que se'ls devia, el mateix sistema que va permetre a Saint-Gobain (principal proveïdor de vidre del sector de l'auto), a Bergé Logística, a Logaritme Serveis Logístics o a la neteja viària de Vilanova i la Geltrú assolir els seus objectius. Va ser una altra vaga a les sitges de Coca-Cola la que permetre increments de sou del 15% i millora de les condicions laborals. Tot plegat, exemples d'una sèrie de conflictes, oberts aquí i allà, que s'han acabat saldant amb victòries. Guanyats pels treballadors i treballadores que sense la lluita no s'haurien obtingut.

La nostra empenta ha estat aquest any també pels serveis públics: per la municipalització de la neteja de Sabadell malgrat l'oposició de foscos interessos clientelars, defensant la sanitat pública als nostres hospitals o fent vaga i denunciant la concessió de concerts educatius a escoles privades.

Els indicadors de vagues i número de vaguistes a tot l'estat, sense tenir en compte vagues al sector públic o

Un 2017 en la bona direcció, però no suficient

generals, indiquen un creixement del 20%. Quan sumem el total, els increments percentuals són ja de 3 xifres respecte l'any anterior. Cal redoblar aquesta actitud en altres fronts de lluita per l'any vinent.

D'aquest 2017 voldríem ressaltar la coordinació de bona part del món llibertari i l'anarcosindicalisme durant els mesos d'octubre-novembre. Un clima de treball conjunt i de respecte, extrapolable a la major part d'altres sectors sindicals catalans i que esperem es repeteixi en els conflictes socials i sindicals que s'obriran el proper any. També ens deixa la imatge del poder que tenen les accions coordinades, en jornades de vaga àmplies o generals, per condicionar la realitat, tal i com van deixar palès els talls a la xarxa viària d'octubre i novembre.

Caldrà estar atentes i solidàries en tot el que significa repressió i atac als mínims drets civils, habitualment trepitjats per uns i altres. Però, alhora, seguirem aquest 2018 amb la ferma convicció de seguir incrementant la lluita per una raó eminentment pràctica: no hi ha cap altre camí.

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

28 de desembre de 2017